

Ob polni luni

V Zadnji dolini pod Triglavom se je tokratna noč prebujala že zelo zgodaj. Zima je vladala v pravljčni deželi in dnevi so se skrčili kot volneni puloverji, oprani v vreli vodi. Z mrenami prepredeno sonce se je poslavljalo prav v času, ko sta mladi veвериčki smuknili skozi zasneženo smrečje in se pognali na vrh golega kostanja pred gospodičnino hiško. Njuni srca sta utripali kot za stavo, saj sta le za las ubežali tečni sosedi, ki sta ji ob iskanju hrane pred nosom izmaknili nekaj v sneg zakopanih priboljškov.

"Hov hov hov, tokrat sta bili vidve hitrejši, a vseeno si dobro zapomnita, da jaz ne bom pozabila. Bomo vse pravično obračunale, ko se spet srečamo," je zagodrnjala psička Dixie. Z leti se je malo postarala in postala bolj nepotrpežljiva. Ker je slabše videla in tudi slišala ni več najbolje, jo je včasih presenetila celo gospodična, če je prehitro pristopila k njej. Presenečena živalca se je najprej zdrznila, potem pa jo zaprepadeno pogledala in zabrundala, da je njena skrbnica zmajala z glavo in modrovala: "Eh ja, starost niti psom ne prizanaša."

Na pobeljeni poljani pred kočjo se je prav takrat v snegu ogledovala lubenici podobna polna luna. Tako močno je svetila, da se je zdelo, kot bi sijalo sonce, ona pa se je samovšečno lesketala v prav vsakem kristalu poležanega snega. V snežnih kristalih se je ogledovala tudi vila Aliv. Majcena vilinska lepotica ni zamudila nobenega snežnega srečanja s polno luno, saj ji je ta prav na pobeljenih poljanah in poledenelih potokih podarjala popoln ogled njenega čudovitega telesca, ki ga je vila naravnost oboževala.

Veličastni Triglav se je ogledoval v mesečini in se bohotil v pobeljeni krasoti, da se je zdel, kot da bi ga velikanka na debelo premazala s stepeno smetano. Tišina je vladala v njegovem cesarstvu in vsaj na videz se je zdelo, da je nihče ne moti.

Usega je kriva polna luna!

V zavetju domačij sredi Pravljičarije pa se je istočasno marsikaj dogajalo.

"Le zakaj se nocoj tako težko topi?" se je čudila stara Volkulja. Po loncu, polnem snega, je vse bolj živčno vrtela kuhalnico.

Ves ljubi dan je porabila za tisti sneg, ki se sedaj ni in ni hotel staliti. Pred brlogom je s krem-

plji grebla po njem in ga tlačila v vedro, ki ga je potlej komaj zvelkla do doma. V kuhinji je sneg pretresla v lonec in zadovoljno podkurila v peči. Vse popoldne je sneg prenašala v svoj skalnat brlog pod zeleno smreko. Je pa zvečer, ko se sneg v loncu ni hotel staliti, postajala vse slabše volje in tudi skrbeti jo je začinjalo. Kajti v snegu pred brlogom jo je čakala zakopana divja kura, ki jo je našla mrtvo dan prej. Niti pomisliti ni hotela, kaj bi se zgodilo, če bi trofejo zavohal kateri izmed mnogih zimskih lakotnikov Pravljičarije. Prav zaradi tega si je Volkulja prizadevala, da bi se sneg čim prej utekočinil in bi kuro končno lahko postavila v krop. Napol brezzoba zverinica si je namreč strašansko zaželela sveže kurje juhice, zato je ponovno stopila ven, da se prepriča, če jo nepričakovano darilo še vedno čaka v skrivališču. K sreči ga še ni nihče odkril! V tistem se je zazrla navzgor v jasno nebo in polno luno na njem. "Auuuuuuu, auuuuuu, auuuuuu," je spontano zatulila v noč, zamrmrala nekaj o lunini krivdi, ker se sneg ne topi, spodvila svoj košati rep in se s plenom vrnila v brlog. Ker je bil lonec še vedno poln snega, se je naveličala čakanja, zato je kuro postavila v pečico in namesto juhe snedla pečenko.

Kuharica Uharica je prav tako stala ob štedilniku svojega doma v duplini in se trudila s kuhanjem snega. A se je le grudil in spajal v kroglice, staliti pa se ni in ni hotel.

"Hu hu, kaj za ena reč pa je to?" se je spraševala sova, ki si je zaželela tople kopeli v sveži snežnici. Pogledala je skozi lino, zagledala polno luno in takoj ji je postalo jasno, da se sneg ne tali zaradi okroglolične obiskovalke na nebu. Naveličana čakanja je s kljunom začela kljuvati po snežnih

*Polna luna jo je
pošteno zagodla
prebivalcem
Pravljčarije. Sneg
v loncih in kotličkih
se nikakor ni hotel
stopiti.
Ilustracija
Jernej Myint*

kroglicah, ki so vendarle razpadle in se končno stopile. Ko se je ves sneg stalil, je spretna kuharica tekočino prelila v lavor in desno nožico previdno pomočila vanj. "No, zdaj pa bo," je brž postala zadovoljna, saj je bila voda ravno prav ogreta, da se je lahko potopila vanjo in uživala v toploti, ki je preplavila njeno perje in telo.

Manj sreče je imela Škratovka Aja. Ja, tudi ona je tistega večera v polni mesečini vihtela kuhalnico in opletala z njo po kotličku, v katerem se je zelo neenakomerno topil sneg. Seveda se je čudila in za povrh razmišljala, kaj bo postregla za zajtrk, če se trmasti sneg končno ne bo vdal in postal snežnica. "Mladi škratje se bodo

Lačne škrate je namesto slastne želodove mi-neštre pričakala le polna skleda posušenih želodov. Spogledali so se in najbolj bister med njimi je vzkliknil: "Se mi je kar zdelo, da ne bo nič dobrega, ker je polna luna," ostali pa so mu le nesrečno prikimali in se s kislim obrazom lotili vsak svojega želoda.

Pohod ob lunini razsvetljavi

Gospodična je prestopila hišni prag, da bi se naučila osvežujoče hladnega zimskega zraka. Ob pogledu v nočno nebo, na gosto posejano s svetlimi zvezdami, je opazila še polno luno, ki jo je pritegnila kot magnet.

spet posmehovali moji nerodnosti," si je mislila. K sreči je v tistem pogledala skozi okno. Sredi neba je zagledala polno luno in si oddahnila, da bo krivdo za neuspeli zajtrk zlahka prevabila nanjo. Vsi škratje so namreč zelo dobro vedeli, na kaj vse lahko vpliva polna luna. Vesoljna bledoličnica je res povzročala kup nevšečnosti, hkrati pa jim je prav tistega večera tudi osvetljevala pot, ko so se vračali z dela v podzemlju, kjer so iskali zlato.

"Če nocoj ne bom uresničila svoje želje, je pa res ne bom nikoli," je dahnila, se zavrtela na petah in se podvzela po stopnicah v spalnico, kjer jo je na postelji že dolgo čakal napol spakiran nahrbtnik. Vanj je brž natlačila še nekaj nujnih potrebščin in se pojavila pred spečo Dixie, ki se je grela pri peči. Nežno jo je popraskala za ušesi in ji pogladila dlako na hrbtu, da se je psička zlagoma prebudila iz sanj, se pretegnila od ugodja in globoko zazehala.

"Pridi, greva na nočni pohod," jo je povabila med obuvanjem gozdarjev.

"Hov hov, zakaj pa prav nocoj?" se je začudila Dixie, ki se ji ni ljubilo prav nikamor.

"Nikar se ne pritožuj, boš videla, da ti bo všeč," ji je prigovarjala gospodična, ki ni razumela pasjega vprašanja.

Noč je legala na pokrajino, ko sta zapustili dom v Zadnji dolini in strumno zakoračili po sveže spluženi cesti, za kar je že dan poprej poskrbel Stojan. Z desne jima je delal družbo Zadnjiški Ozebnik, ki je metal globoko senco v dolino, z leve pa zaledenel potok. Malo nad Rogarjevino je spluženo pot zamenjala utrjena gaz. Opotekali sta se druga za drugo in se skozi gozd počasi prebijali proti staremu kamnitemu mostu. Na razpotju proti Dolu je tudi gaz izginila in pred njima se je zableščala nedotaknjena, v belo oblečena poljana.

Kaj pa zdaj, je pomislila gospodična, ki jo je sprememba presenetila. A se je hitro opogumila, saj je bila noč tako čarobno razsvetljena, da je bil vsak dvom odveč. Brž si je nadela dereze. Na ravno prav pomrznjenem snegu so odlično prijele, zato se je junaško namerila naprej. Dixie, ki jo je začenjalo zebsti v tačke, ji je pohlevno sledila in upala, da si bo čim prej premislila in se obrnila proti domu. A se gospodična ni zmenila za njene misli.

"Le kam ti dve silita sredi noči?" so se ob pogledu na urni gornici spraševale vile s krivimi petami, ki so visoko v skalovju namesto Zlatoroga čuvale spečo gamsjo čredo. Njihov vodnik je namreč bolan obležal. Pred dnevi je ob predolgem lizanju snežnega sladoleda staknil grd prehlad in zdaj se je zdravil s srkanjem vročega zeliščnega čaja, ki so mu ga kar naprej kuhale Krivopetnice. Zlatorogov vrat so ovile s toplim rdečim volnenim šalom, ki ga je na skali že zdavnaj pozabila neka planinka, zato se je kozorog z zlatim rogovjem in pordelim smrčkom bolj kot samemu sebi zdel podoben Božičkovemu jelenu Rudolfu. A nič zato. Samo da čim prej ozdravi, si je mislil in za hitro okrevanje poleg čaja srebal še planinski sirup.

"Da se le ne bi izgubili," so ob opazovanju polnočnih planink vzdihovale krivopete vile, ki si tiste noči res niso želele še reševalne akcije. Ampak gospodična jih ni slišala in je še naprej drzno pešačila po snegu in skupaj s psičko grizla kolena, saj je poljana postajala vse bolj strma. Luna jima je prizanesljivo svetila in kazala pot, zato v tisti imenitno razsvetljeni noči nista potrebovali svetilke.

Po nekaj urah hoje sta se pohodnici upehali in sedli na ponjavo, ki jo je gospodična izvlekla iz

nahrbtnika. Nanjo je položila nekaj dobrot in sebi iz termovke nalila vročega čaja, psički pa ponudila vodo. V divjini sta sredi noči obe tako uživali kot še nikoli. Vse naokoli je vladala pomirjujoča tišina. Pobeljeni vrhovi najvišjih gora so se nizali pred njunimi očmi kot biserna ogrlica, onidve pa sta jih nemo občudovali.

Po večerji v osrčju Zlatorogovega kraljestva sta očarano zrla v luno in mežikali zvezdam, dokler ni prevzeta gospodična radostno zavriskala v hlad, Dixie pa glasno zatulila v luno kot volk, da se jo je najbrž slišalo vse do Trente.

Na ponjavi sta vztrajali, dokler ju ni začelo zebsti, potem pa sta se po osvetljeni planinski pokrajini odpravili navzdol v dolino. Gospodična je zelo dobro poznala tiste kraje, zato sta še pred prvim svitom utrujeni, a polni čudovitih doživetij ob polni luni pristopicljali pred domačo hiško. Luna se je medtem ovila v kopenhast ovoj in s tem oznanila spremembo vremena. Še preden jo je sonce skušalo zamenjati, so se na nebu pojavili snežni oblaki in začelo je snežiti. Kar pa gospodične in Dixie ni prav nič motilo, saj sta sladko spali v svoji hišici. Ko sta se prebudili, ju je pričakalo novo preseñčenje – koča, kostanj, smreke in vsa pokrajina daleč naokoli so se bahali, odeti v sveže zapadlo snežno odejo. ●

RTV
SLO

PRVI

**V navezi –
razgled na gore
vsako prvo nedeljo
ob 14.30 na Prvem**